

Drjár páska-liljur.

(Þýdd saga eftir Celia M. Stone.)

Frú Sterling kom heim með þrjár páska-liljur. Grænu blada-typpin voru rétt búin að stinga sér upp úr moldinni. „Þetta er liljan þín, Tómas! Þetta þín, Elín! En þessi er mín“—sagði hún við börnin sín.

„Æ, hvað þessi kríli eru skrítin, mamma! Verða þau nokkurn tíma að liljum?“—spurði Elín litla.

„Já, góða mín, ef við förum vel með þau. Við skulum setja þau þarna í sól-gluggann, og vökva þau vel. Tómasar er stærst, enda er hann orðinn stór drengur.“

„Hvað ætlar þú að gera við þína lilju, mamma?“

„Hún á að vera handa Lóis frænku.“

„Nei, það var gott! En hvað ætlar þú að gera við þína, Tumi?“—spurði Elín.

„Ég ætla að hafa hana sjálfur. Eg gef hana ekki burt í þetta sinn.“

„Viltu ekki senda kirkjunni hana, Tumi?“

„Nei, eg vil það ekki“—sagði Tumi.

„Ef enginn sendi kirkjunni okkar liljur, Tumi! — hvað myndum við þá gera?“

„Auðvitað vera án þeirra. Eg segi þér það, Elín, eg ætla sjálfur að hafa mína lilju í þetta sinn. Hannanú, þá veistu það!“ Og hann sagði þetta með svo miklum hávaða, að mamma hans tók fram í og sagði hægt: „Elín getur heyrt til þín, þó þú talir ekki alveg svona hátt.“ Og bætir svo við: „Við eigum að njóta eins mikillar ánægju af liljunum og okkur er unnt. Við megum gera við þær alveg eins og okkur sýnist. Mín á nú samt að vera handa Lóis frænku, og eg býst ekki við að breyta því áformi.“

Lóis frænka var heilsulaus. Í mörg ár hafði hún ekki farið neitt út hjá dóttur sinni, nema þegar hún var borin út. Og nú hafði hún ekki um langan tíma farið úr herberginu sínu. Tuma og Elínu þótti mjög vænt um hana, og mamma þeirra var einlæggt að finna upp á einhverju smávegis handa henni og láta það koma flatt upp á hana. Frú Sterling var raunar stöðugt að sýna öðrum kerleiks-greiða. Hún hafði ekki af miklum efnum að taka, svo hún gaf af hjarta.

Liljunum fór vel fram. Tumi vökvaði þær, og börnin voru tímunum saman hjá þeim og horfðu á þær.